

VÅRPROMENAD

Det var en sådan där dag tidigt på våren när hamnbassängen mellan Gamla Stan och Söder Mälarstrand varken var vatten eller is, utan en blygrå sörja som låg alldeles stilla och blänkte i solljuset.

Pråmarna vid kajkanten såg stelfrusna ut, livlösa och övergivna där bilarna rullade förbi med sina vitgrå avgasspöken efter sig, och runt omkring honom hördes staden hela tiden, som en dynamo, eller mer som ljudet av ett hoprullat morrande vilddjur, tänkte han och lutade sig mot broräcket.

Han strök kapuschongen bakåt och kisade bort mot Västerbron.

Han undrade hur den skulle se ut om den vore målad i ett lite disigt spektrum, som en regnbåge ungefär. Långholmen skymde brons södra del, och han mindes hur Jasen hade störtat där för några år sedan under en flyguppvisning. Mörkgrå, nästan svart mot himlen hade den vinklat sig och dykt rakt ner bland träden som en stor rovfågel. Han släppte tanken och lät blicken glida längs Södra Bergen. Masten spretade högst där uppe på den kalgrå höjden, och lite längre bort syntes Högalidskyrkans två torn sticka upp.

Han ruggade till. Det blev kyligt att stå stilla, och han vände sig om och fortsatte att gå gångbron in mot centrum. Ett pendeltåg strömmade förbi honom med ett underligt väsande ljud och försvann borta vid Riddarholmen. I Gamla Stan var Tyska Kyrkans torn insvept i någon sorts ljusgrönt nät. Saker och ting hade börjat ramla ner från tornet, hade han hört. Han såg ett annat ljusgrönt nättorn lite längre bort. De eviga begreppen behövde åtgärdas, tänkte han.

”Vad tänker du på?”, frågade hon plötsligt.

Han vände på huvudet och tittade på henne. De gick i takt, och det var konstigt, för hon var mycket kortare än han, men hon verkade aldrig behöva anstränga sig för att hålla takten, och hennes ben pendlade lätt och ledigt bredvid hans. Hon hade en kort, veckad kjol på sig, och han kunde inte fatta det heller, hon verkade aldrig någonsin frysa.

”Jag tänkte på de där insvepta kyrktornen”, sade han, och hon tittade snabbt till, men verkade ointresserad, så han sade inget mer.

”Vad fint det är när solen lyser på husen där borta!”, sade hon och nickade över fjärden mot Norr Mälarstrand till.

”Jo,” sade han, ”Men jag tycker att det blir lite kyligt. Kan vi inte gå in på något muséum, eller ett fik eller nåt?”

Hon stack in sin arm under hans, och han kände hennes värme tvärs igenom kläderna, och han var lycklig. Hon vände upp sitt ansikte mot hans och log. Han älskade hennes leende. Hon hade en så intelligent mun, och så vackra, kloka ögon. Han var så lycklig som hade henne här bredvid sig.

”Jag vill alltid vara med dig!”, sade han, ”Aldrig med någon annan!”

”Om du vill”, sade hon bara och tittade plötsligt bort, ”Om du vill, så kan vi gå till Moderna?”

”Det är klart att jag vill!”, sade han, och visste inte riktigt vad han hade svarat på.

Han tänkte att det var så skönt med henne, att hon inte hade det där behovet att prata hela tiden. Tystnaden kändes aldrig annat än vilsam med henne, som en sorts musikalisk harmoni. När han stängde dörren om sig var hon aldrig där och knackade på för att fråga om något oväsentligt, och när hon inte ville ge sig tillkänna försökte han aldrig forcera hennes avskildhet. De hade talat om det där, och hon hade skrattat när han beskrev hur han hade upplevt kvinnors samtal med varandra:

”Det är ju bara ständiga avbrott. Aldrig att någon lyssnar klart på någon annan, utan bara ett formidabelt

fyrverkeri av tankar och idéer från alla håll och kanter, helt ovidkommande repliker som bara sticker iväg i tangentens riktning...”

”Vi för stödjande samtal!”, sade hon då, och det blev svart i hans huvud, därför att han inte förstod ett dugg vad hon menade.

”Vi kan väl gå fram till Tegelbacken”, sade han, ”Och sedan fortsätta ner förbi Operan?”

Hon kramade hans arm lite i samtycke, och de fortsatte under tystnad förbi Riddarhuset, och som vanligt beundrade han den förunderliga harmonin i husets proportioner och det vackra, gröna taket, men han sade ingenting.

De gick förbi Strömsborg, och han mindes att någon hade berättat att det hade varit nattklubb och kasino och dold bordell för inte så hemskt många år sedan. Läget var ju onekligen perfekt, tänkte han.

”Kommer du ihåg att du ville köpa det där stora huset vid inloppet till Stockholm,” sade hon, ”Och starta ett internationellt kasino där?”

Han hajade till. Men hon visste ju alltid vad han tänkte på.

”Du menar det där som jag trodde var Tre Kronors jättetegelkåk alldeles nere vid kajkanten? Jo. Och jag tror fortfarande att det skulle kunna bli en fantastisk succé.”

Hon svarade inte, och när de kom fram till Tegelbacken ville han berätta något för henne:

”Här,” sade han, ”Mitt här på det här torget liksom, där var det en servering förut, när min pappa var liten.

Då gick det spårvagnar och trådbussar här, och en gång ville min pappa ha silverte, och hans elaka mormor sade ingenting, och han blev jättebesviken när han bara fick en kopp med kokt vatten och socker i. Han hade ju trott att silverte måste vara något alldeles extra fint. Jo, sade hans elaka mormor, Där fick du lära dig att inte tro på allt som verkar fint!”

”Stackars!”, sade hon, ”Vad taskigt!”

De lämnade Operan bakom sig och kom ner till Strömbro. Här var öppet vatten, och som vanligt alldeles fullt med sjöfåglar som blev matade av folk med påsar med brödbitar.

”Fy sjutton!”, sade hon plötsligt, ”Vad är det där? En jätteläskig näsa! Det ser ju ut som om någon håller på att drunkna!”

Javisst ja. Hon hade ju inte sett det där. Han hade inte gått här själv på länge.

”Det är ett konstverk”, sade han, ”En installation, du vet. Och fingret som ligger där lite längre ner ser du, det pekar uppåt mot himlen mot planeten Venus, så därför heter det Venus. Vad näsan heter vet jag inte.”

Hon tittade klenetroget på de bleka, flytande kroppsdelarna, men sedan sade hon:

”Fast de är ju rätt kul, egentligen.”

Hon fnissade lite och puffade till honom, och han lade armen om hennes axlar och drog henne intill sig, och de fortsatte över brofästet och ner mot Strömkajen. Bara några få skärgårdsbåtar låg inne och allt verkade övergivet och låst och stängt ombord. Inte ens en fiskmås syntes till. De är väl och käkar borta vid Strömbro, tänkte han.

”Kom!”, sade han och drog henne i armen, ”Jag måste alltid titta på två saker, på väg till Moderna, vet du väl!”

Han tittade ner på henne. Hon började se lite blek och trött ut, men hon log ändå och sade:

”Jag vet. Bältespännarna här i lilla parken före National. Det kommer jag ihåg. Och så den där lilla roliga gubben i skåpet på hörnet där uppe i backen, vad den nu heter.”

”Den heter ingenting, tror jag. Det är bara nån kyrklig votivskåpsgubbe för Skeppsholmskyrkan, tror jag.”

I backen upp började hon sacka, och han blev orolig.

”Vi kan vila där uppe”, sade han, ”Vi kan sätta oss på en bänk i entrén en stund.”

Hon nickade bara, och han babblade på för att förjaga det:

”När jag var liten, så var det en Picasso-utställning på Moderna, och jag minns bara att mamma och jag och pappa stod i en lång kö som började ända nere vid bron. Och jag var så trött när vi kom in att jag inte minns någonting – utom några roliga teckningar som Picasso hade gjort av gubbar med jättekukar som höll på och pruttade på varandra, eller något sånt.”

Äntligen var de inne i entrén, och han satte sig bredvid henne på en bänk. Hon log svagt mot honom och sade:

”Gå och titta lite du, så länge. Jag kommer snart. Jag hittar dig.”

Han reste sig upp och gick bort mot salen och tittade sig om flera gånger. Hon vinkade mot honom, och han gick in i salen och tittade runt lite, men han var nervös, och skulle just vända och gå tillbaks när han fick syn på den lilla figuren. Det var en staty i brons, och den föreställde en sittande påve. Han gick fram till den och böjde sig närmare och tittade in i det lilla ansiktet. Hans oro försvann omedelbart, och han började le, bredare och bredare, och en skrattlystnad fyllde honom och raderade ut allt. Det lilla snipiga påveansiktet under den toppiga huvudbonaden uttryckte allt det komiska i koncentrat – tillgjordheten, självgodheten, dumheten, girigheten, ärelystnaden – allt fanns i det löjliga lilla ansiktet, och han började skratta högt. Jag måste hämta henne! Det här kommer att pigga upp henne direkt, tänkte han och gick tillbaks till entrén.

Han förbi den tomma bänken i entréhallen och steg ut i vårsolen. Luften kändes kylig och han tyckte att människornas skuggor var genomskinliga i motljuset.

Han kunde inte se henne längre, men han kände att hon stack in sin arm under hans, och han gick långsamt ner för backen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren fazza med Poeter.se id #3354 innehar upphovsrätten